

efter den anden, uden at tilføje ham nogen Stude eller Smerte — han ramte ham, men tilføjede ham hverken Stude eller Smerte — han blev ved Højesteretsdom idømt 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød! Naar der altsaa for saadan Vold paa sagesløs, kan man maasse sige, Person, hvorved der ikke tilføjes denne Stude, allerede nu kan idømmes Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, forekommer det mig, at Domstolene ikke mangle Magtmidler over for Voldsmand, og at Betingelserne for det foreliggende Lovforslag slet ikke ere til Stede. Den ærede Ordfører stillede sig paa det moderne Retsgrundlag, hvilket for øvrigt Udvalgsbetænkningen ogsaa gør. Det viser jo, at Udvalget har stræbt efter at komme hørt fra den meget barske Bestemmelse i Loven om Pistning eller Rottingslag, og i det hele taget har søgt at stille sig noget humanere end den højtærede Justitsminister. Den ærede Ordfører sagde derom, at de brutale Straffe brutalisere Forbryderen. Ja, det er vist ogsaa ganske rigtigt, men der er en Ting, jeg vil tilføje, og det er, at brutale Samsundsforhold brutalisere Menneskene. Jeg mener ikke, at man kan blive staaende alene derved, at man søger at mildne Straffene for derigennem at mildne Forbryderne, men jeg tror, Hovedopgaven bør være den, i det hele taget ikke at faa Forbrydere, at undgaa Forbrydelser i det hele taget, og det mener jeg, man naar ved at forbedre, ved at mildne Samsundstilstandene. Jeg tror, at jeg med Rette til den højtærede Ordførers Sæining kan sige min, at det er de brutale Samsundsforhold, der skabe brutale Mennesker. Det er ud fra den Anskuelse, at Socialdemokratiet arbejder. Naar der er blevet lagt af den ærede Ordfører, at det er tolv Aar siden, eller det i alt Fald siges i Betænkningen, at det er tolv Aar siden, Bøllestrafkommissionen var særlig stærk her i Landet, medens der nu foreligger Nedgang, saa at Sæderne altsaa ere blevne mildere, da tilskriver jeg Arbejderpartiet Gæren derfor. Jeg mener, at Socialdemokratiet ved at hjerne Proletariatet, ved at give dem større og bedre Idealer at kæmpe for, har mildnet Proletariatets og Befolkningens Sind i det hele taget og derigennem forbedret Befolkningen i al Almindelighed og mildnet dens Være. Jeg tror, at dette er Vejen, vi skulle

gaa. Jeg tror ikke, at Vejen er at skabe ny Straffearter, men Vejen er at skabe taalelige Samsundstilstande for derigennem at undgaa Forbrydelser. Den ærede Ordfører mente, at der fra flere Sider var ønsket stærkede Straffebestemmelser over for Vold. Derimod mente han ikke, at man fra Tugthusene havde hørt om Trang til forøgede disciplinære Straffe, og da man ikke havde hørt om denne Trang fra Fængslerne, stiller Udvalget sig saaledes, at det undgaar at anbefale Rottingslag i vore Straffeanstalter. Jeg skal sige, og det vil jeg gentagende hævde, at lige saa lidt som den ærede Ordfører har hørt om stigende Raahed i vore Tvangsarbejdsanstalter eller vore Straffeanstalter, som nødvendiggør forøget Straf, lige saa lidt har man hørt om stigende Volds handlinger, som nødvendiggøre dette Forslag. Jeg kan ikke noksom understrege eller fremhæve, at Paastanden om, at der er en forøget Tilbøjelighed til Vold, er ubegrundet og urigtig, og jeg kan stadig væk kun sige dette, at er dette saa, er der heller ingen Grund til at fremsætte ny Forslag om Straffe. Dette synes ogsaa at have været det ærede Udvalgs Mening. Vaade efter Betænkningen, og efter hvad vi hørte af det ærede Medlem for Njøbenhavns 3dje Valgkreds (Mf. Christensen), synes det, at Udvalget med stor Ulyst er gaaet til at anbefale dette Forslags Vedtagelse. At det dog har gjort det, under mig imidlertid. Vi se jo, hvorledes det andet Ting ovenover hære sig ad, naar det har Ulyst til et Lovforslag: Saa anbefaler det ganske simpelt at nægte et saadant Forslag videre Fremme! Det meget ærede og meget arbejdsomme Folketing synes imidlertid at nære den Anskuelse, at naar der blot foreligger et Lovforslag, skal man dog se at faa noget ud deraf. Det forekommer mig imidlertid at være en temmelig smaastrakt Økonomi at sige: Nu har vi her ofret en vis Arbejdsfrakt. Den ærede Justitsminister har skrevet et Lovforslag, hans Sekretær har sidet og skrevet med paa det, Landstinget har arbejdet derpaa, vi selv have arbejdet derpaa, og saa er det dog Synd og Skam, om vi intet skulde faa ud deraf! Lad os se at faa saa lidt som muligt ud deraf, men lad dog ikke Arbejdet være helt spildt! Dette forekommer mig at have været Udvalgets Tanke. Det